Skaldestycke [1824]

Bokutgåva

Texten ingår i *Svenska Akademiens Handlingar Ifrån År 1796. Elfte delen*, s. 152–157. Tryckt hos Carl Delén, Stockholm 1827.

»Svigta ej de brutna tempelbågar?
Luta ej de pelarne till fall?
Tidens storm dem når: och dit du vågar?
Blinde! du det ångra skall.

Tror du elden der ännu densamma,
Som den var i fordna sköna dar,
En augustisk eld, en altarflamma,
Lika ren som hög och klar?

Vänta ej de rika offerfester,
Som der tjuste hof och stat förut:
Med de gamla snart försvundna prester
Dör all glans, all dyrkan ut.

Från den ädla, konungsliga tiden
Står ännu den ende store qvar,
För att stegra, sen den är förliden,
Saknaden af hvad den var.«

Så i drömmen hann en röst mitt öra,
Då en pelgrim till en helgad ort
Jag mig syntes, tjust att redan höra
Sången i dess tempelport.

Der med häpnad tvekande jag dröjde,
Då en ljus gestalt bevingad kom,
I sin hand en gyldne runstaf höjde,
Skapte hela scenen om!

Templets hvalf och väggar såg jag flydda,
Såg ett landskap i dess ställe stå,
Såg i skogens skygd en rödlett hydda
Vid en fors der hamrar slå.

Upp åt sjön, som skyl och mila speglar,
Stiger jakten trots den vreda elf:
Lyft af slussen, han på ängen seglar,
Öfver sig förundrad sjelf.

Fjerran betar der en hjord af renar,
Och på långa skidor skytten går.
Här sås väpling mellan bauta-stenar,
Kärfven vid en runsten står.

Mellan klippor, vältrade i ringar,

Förr en tingstad, går en kyrkväg nu.
Här planteras – hör! hur spaden klingar;
Kämpens urna brast i tu.

Stig i kyrkan in, och se hvad fanor,
Bragta dit från Rhens och Donaus strand!
Känn igen på dessa höga anor
Svenska jorden, hjeltars land.

»Svenska!« detta ord i morgonljuset,
Såg jag glänsa fram, och fästa sig,
Som en inskrift, öfver pelarhuset,
Som nu åter omgaf mig.

»Blott det ordet, om än templet fölle,«
Sade han, som gyldne stafven bar,
»I ett luftigt band tillsamman hölle,
Hvad här ment och verkadt var.

Dock det står, hvad böljor än må svalla,
Och hvad ilar hvina om dess rund:
Sjelfva namnet hindrar det att falla
Från sin fosterländska grund.

Ej blott smakens domstol, det förvare
Åt medborgligheten sjelf ett värn.
Sanning, rätt och frihet sig försvare
Med vårt språk, som med vårt jern.

Sköna språk! hur rikt på stora minnen!
Hvilken skatt för er, J Svenske män!
Fädrens tungomål, o! det besinnen,
Gömmer fädrens anda än.

Tiden byte om behag och öra:
Dock hvad sinnrikt far och farfar sagt,
Son och soneson ännu skall röra,
Och till språkets fond bli lagdt.

Språket, såsom konsten, har sin regel;
Dock hvar tanke gör sig sjelf sin form.
Vattnet likt, är talet än en spegel,
Än ett haf som går för storm.

Språkets rätt är helig, men ock snillets:
Lehnberg har sin ton och Höpken sin,
Sverges röst, ej blott det vittra gillets,
Vigde begges ära in.«

Vid de orden fick jag se den unga,
Vingbeklädda i en Man förbytt,
På hvars skuldra åren syntes tunga,
De som för hans minne flytt.

»O! jag känner dig, du vördnadsvärde,
Du vårt stöd, vår faderlige vän!

Lågan här i fyrti år du närde,
Af din vård hon lefver än.

Högt för dig de Franska mönstren gällde:
Dock till snille som till hjerta Svensk,
Här din Konung på din plats dig ställde,
Sjelf i själen fosterländsk.

Fosterlandets ädla, stora minnen
Skulle tala här i högtidsskrud,
Och dess anda elda unga sinnen,
Väckt af harpans höga ljud.

Du, hans tolk, och sanningens tillika,
Efter honom höll hans fackla opp.
Tiden hvälfdes: skakas, men ej svika,
Kunde i din hand hans hopp.

Icke nöjd att snillets seger kröntes,
Sökte du förtjensten, drog den fram,
Sjelf belönt, då en talang belöntes,
Lycklig då du den förnam.

Också mig« – härvid ur drömmen vaknad
Jag det kände ej så bittert mer,
Att beständigt genom mig hans saknad
Skall förnyad bli hos Er.

Äfven nu, då vid den stol, han lemnat,
Framför mig jag ser bekymren stå,
Och med hot, att få ett misstag hämnadt,
Er, ej mig blott, förebrå;

Nalkas han mig, tröstande, och säger:
»Lär af mig, hvad mått och fog förmå.
Hör, och fånga upp hvart skäl som väger;
Tro dig litet sjelf också.

Tro dig sjelf, då du betros af andra;
Och härvid med tacksamhet bekänn:
Hur du än din lyra måste klandra,
Var du lycklig genom den.

Mins, då Sverge re'n för dig var slutet,
Här på nytt det i sin famn dig tog,
Här af Sångmön var det bandet knutet,
Som dig öfver hafvet drog.« –

Så den hulde, än från ljusets källa
Stigen hit ibland de kära ner,
Då han vill mitt hjerta tillfredsställa,
Bär dess stumma tack till Er.
